

Kiltti tyttö

Julkaistu 22.1.2013

Mikä ihme siinä on, että meitä niin kasvatettiin kilteiksi tytöiksi? Miksi ihmeessä? Synnyin itse 60-luvulla ja vanhemmat oli molemmat töissä, mistä syystä ehkä kasvattivat minut ja sisareni niin, että meistä olisi mahdollisimman vähän vaivaa. Ja minä hoidin 6 vuotta nuorempaa sisarta enemmän kuin äiti. Liikaa vastuuta niin pienelle tytölle, kuin vaatimus aikuisuudesta jo alle kouluikässä.

Ilmankos sitten oli jo alle 10-vuotiaana jaksoja, jolloin olin niin masentunut ja ahdistunut, että itkin vaan. Koko kouluajan pyrin täydellisyyteen, mutta palautetta siitä ei juuri kertynyt. Suorittamista (itse itseäni yhä lisää piiskaten) pidettiin itsestään selvyytinä. Kirjoitusten jälkeen (6 ällä), olin niin poikki, että nukahtelin pitkin päivää, kun yritin valmistautua korkeakoulun pääsykokeisiin.

Menin naimisiin varhain äitäni muistuttavan miehen kanssa; ei positiivista palautetta, vaan välinpitämättömyyttä, nujertamista, alistamista, haukkumista ym. Saimme ihme kyllä yhden lapsen. Lapsen syntymän jälkeen sairastin masennusta, vaikka en sitä voinut itsellenikään myöntää, sillä olinhan vihdoin saanut kauan kaipaamani lapsen.

Apua olen sittemmin saanut läheisriippuvuusryhmästä, -kirjoista ja kertomuksista. Tuo varhainen rakkauden puute pohjalla ja aiheuttamassa jatkuvan hyväksymisen ja rakkauden janon, joka sitten ajoi juuri sellaisiin parisuhteisiin, joissa uudestaan ja uudestaan toistuivat samat tuskat kuin varhaislapsuudessa; hylätyksi tulemisen pelko, miellyttämisen pakkko, jatkuva jännittäminen ja ahdistus, lopulta masennus.

Nyt olen n. 50-vuotias ja jo useita vuosia tutkinut itseäni, taustojani ja tunteitani. Vähitellen pidän itsestäni enemmän. Minulla on tytär, joka selkeästi on oppinut äitinsä raskaista kokemuksista jotakin, niitä sivusta seurattuaan 17-vuotiaaksi asti, jolloin muutti vilkkaasti pois kotoa. Hän on osannut itse järjestää itselleen lähtökohtaisesti paremman elämän parisuhteen perusteista lähtien ja on myös mahtavan hyvä ja kannustava äiti pikku pojalleen. Ajoittain hiukan pelkään, että hän sairastuu samaan perfektionismiin kuin äitinsä, mutta keskustelemme asiasta kyllä aika ajoin.

Minun kohdallani kuitenkin jo parikymmentä vuotta sitten alkanut säännöllinen alkoholin käyttö on vuosien varrella lisääntynyt. Lisävauhtia tuoneet rakkaiden läheisten kuolemat vuoden välein peräkkäin viime vuosina, lukuisat kariutuneet parisuhteet sekä pahat selkävaivat (ovat "oikeuttaneet" viinin käyttämiseen särkylääkkeenä). Syön masennuslääkkeitä ja ahdistusta en enää koe samalla tavalla kuin ennen, mutta silti viini maistuu turhan hyvin.

Kommenttia saa mielellään laittaa. Vanhasta kokemuksesta tiedän, että asioiden jakaminen samantapaisia asioita kokeneiden kanssa auttaa.

Nimimerkki:

Kiltti tyttö

link

Lähde verkko-osoite:<https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/kiltti-tytto>